

Tots aposten pels jocs olímpics, qui dóna més?

El premi més lucratiu per a una ciutat, en el món de l'esport és ser escollida amfitriona dels Jocs Olímpics: el terreny està abonat per l'habitual debilitat humana. En el moment de l'elecció el 1986 per als Jocs de 1992, les quantitats gastades per aconseguir la nominació eren grotesques i en el moment en què l'amfitriona dels Jocs del Centenari de 1996 anava a ser nominada en la sessió de Tòquio de 1990 encara va ser pitjor. Quan Atlanta va ser escollida per al 1996 en lloc d'Atenes, que per motius històrics es considerava la ciutat favorita, l'opinió mundial va ser molt crítica amb el COI. La imatge del COI va empitjorar més el 1991 amb les revelacions del "USA TODAY", que va denunciar els diversos procediments financers il·legals comesos per part del president del Comitè Olímpic dels Estats Units i membre del Consell Executiu del CIO que havia estat especialment recomanat pel president del CIO. Després de la dimissió d'aquest membre del Consell del CIO es travessa una seriosa crisi moral. La carta del COI va ser clara. No podria ser més clara. La norma 20, subsecció I, paràgraf 5, afirma "Els membres del COI no poden acceptar cap mandat procedent de governs, organitzacions o altres entitats legals o persones físiques que poden vincular o interferir en la llibertat de la seva acció o vot". És intolerable el comportament que havia donat peu a l'opinió dels que al·leguen que l'elecció d'Atlanta podia haver estat manipulada.

Les despeses durant la candidatura per als Jocs del Centenari havien estat tan excessives que s'anaven a suggerir des del mateix Consell noves i rigoroses regulacions per evitar les pràctiques corruptes. Les dues últimes ocasions —les votacions per als Jocs d'estiu de 1996 i els Jocs d'hivern de 1998— han estat perjudicials per al COI. En els Jocs d'estiu ha quedat molt clar durant més d'un any que Atenes, en molts aspectes, no era la ciutat candidata més pràctica. El nom d'Atenes podia haver prosperat com a candidat únic o bé ser indiscutible per raons de tradició històrica. El fet de permetre que Atenes entrés en competició oberta, amb la possibilitat de ser derrotada, ha representat un cop dur per a la reputació del COI.

La resposta del COI no es va fer esperar: “la nostra responsabilitat és intentar concedir els Jocs a la millor ciutat per als esportistes, o sigui, una ciutat amb profusió d’instal·lacions; això demostra que hi ha necessitat de noves instal·lacions entre la població i és una bona raó per merèixer els Jocs. És evident que la resposta no és gaire acceptada per l’opinió pública, ja que d’aquesta manera gran part de les ciutats amfitriones no haurien organitzat els Jocs. Tanmateix, és necessari ressaltar algun factor que pogués haver servit al COI per prendre la seva decisió: en primer lloc, els membres que pertanyen al tercer món i a l’Europa de l’Est se sentien legítimament atrets per la prosperitat americana; en segon lloc, la tendència contrària d’una part dels mitjans de comunicació existents perquè Atenes fos l’escollida es va veure reforçada pels disbarats dels grecs, i en tercer lloc, la presentació de les candidatures en les quals es va projectar una imatge excel·lent de la ciutat d’Atlanta tant en les seves instal·lacions com en l’allotjament de visitants. Els jocs del Centenari van ser a Atlanta i no a Atenes, què va fallar? Va fallar la mateixa Atenes, la candidatura de la qual tenia moltes mancances, però es podien haver corregit a temps. Aleshores, què? Res. No va fallar res. Es van aplicar els criteris de coherència que s’havien institucionalitzat al COI durant els darrers deu anys. El COI va ser incapaç de controlar la seva mateixa estructura i va percebre el perill d’un futur incert. Per quant de temps el COI podrà mantenir aquest fràgil equilibri entre poders paral·lels? Què podrà fer si les cadenes de televisió decideixen prescindir dels seus serveis? Quin futur li espera si les multinacionals s’inventen uns jocs completament al marge del COI?

L’únic que pot fer el COI és vendre arrels, fonts, història, idees i, tal com deia el 1988 “Mc Lean’s Magazine”: del que passi amb la seva ànima —mens sana— dependrà tota la resta, inclosa —in corpore sano— la seva salut econòmica. Mentrestant, estem en una subhasta universal: Qui dona més?